

עפ"ג 42636/02/14 - רפאת סואעד (אסיר), כמאל סואעד (אסיר) נגד מדינת ישראל, חברת בזק תפעול ולוגיסטיקה, לאוניד גרמן

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 42636-02-14 סואעד(אסיר) נ' מדינת ישראל ואח'
עפ"ג 42668-02-14 סואעד(אסיר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני הרכב כב' השופטים: עודד גרשון [אב"ד] אברהם אליקים תמר שרון נתנאל
המערערים:
1. רפאת סואעד (אסיר) ת.ז. 303151864 ע"י ב"כ עו"ד
אבו רייא עלי
2. כמאל סואעד (אסיר) ת.ז. 065917338
ע"י ב"כ עו"ד ג'ראיסי פארס

נגד
המשיבים:
1. מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מפרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
2. חברת בזק תפעול ולוגיסטיקה
3. לאוניד גרמן

פסק-דין

השופט עודד גרשון [אב"ד]:

1. לפנינו שני ערעורים שהדיון בהם אוחד בהסכמת הצדדים.

שני המערערים הועמדו לדין בפני בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת רמה לאופר - חסון) בת"פ 46030-12-12, הורשעו על פי הודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן ובית המשפט קמא גזר את עונשם.

על המערער ראפת סואעד (המערער בעפ"ג 42636-02-14) הוטלו העונשים שלהלן:

א. 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי תקופת המעצר שמיום 13.12.2012 ועד ליום
25.2.2013;

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהמערער לא יעבור בתוך

עמוד 1

תקופה זו עבירה מסוג פשע כנגד הרכוש ויורשע עליה;

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהמערער לא יעבור בתוך תקופה זו עבירה מסוג עוון כנגד הרכוש ויורשע עליה;

ד. חיוב המערער לפצות את חברת בזק בסך של 100,000 ₪ (מאה אלף ₪) ב-10 תשלומים שווים ורצופים החל ביום 30.6.2014.

על המערער כמאל סואעד (המערער בעפ"ג 42668-02-14) הוטלו העונשים שלהלן:

א. 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי תקופת המעצר שמיום 13.12.2012 עד ליום 13.2.2013;

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהמערער לא יעבור בתוך תקופה זו עבירה מסוג פשע כנגד הרכוש ויורשע עליה;

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהמערער לא יעבור בתוך תקופה זו עבירה מסוג עוון כנגד הרכוש ויורשע עליה;

ד. חיוב המערער לפצות את חברת בזק בסך של 100,000 ₪ (מאה אלף ₪) ב-10 תשלומים שווים ורצופים החל ביום 15.7.2014;

ה. חיוב המערער לפצות את עד התביעה 16, מר לאוניד גרמן, בסך של 30,000 ₪ ב-10 תשלומים שווים ורצופים החל ביום 30.8.2014.

הערעור שבפנינו מופנה כנגד חומרת העונש.

2. כתב האישום המתוקן בשנית

בכתב האישום המתוקן בשנית, שבעובדותיו הודו המערערים נטען כי ביום 12.12.2012 בין השעות 19:00 ל- 23:30, בשטח מטעי האבוקדו שבסמוך לישוב בן עמי, בכביש 89 בין צומת כברי לנהרייה (להלן - "המקום") הזיקו המערערים לנכס, היינו, ככל תשתית של חברת בזק (להלן - "הכבל") באופן שחתכו את הכבל העובר מתחת לאדמה באמצעות מגזרי מתכת לאורך 123 מטר ושלפו את הכבל מהאדמה.

בהמשך לאמור לעיל, חתכו המערערים את הכבל לחתיכות בנות כ- 1 מטר (בסך הכל 121 חתיכות) וגנבו 97 חתיכות באופן שהעמיסו את החתיכות בתא המטען של רכב מסוג טויוטה היילקס והכול ללא תביעת זכות בתום לב, במירמה, ללא הסכמת הבעלים, וכשבכוונתם לשלול את הרכוש שלילת קבע מבעליו.

בנסיבות האמורות ניסו המערערים לגנוב 56 חתיכות אשר הונחו על ידיהם במערום במקום אולם הם הופרעו על ידי שלושה שוטרים בטרם הספיקו להעמיסם על הרכב.

בכתב האישום נטען כי "עלות הנזק לחברת בזק, לטענתם (חומרים + עלויות תיקון) כ- 200,000 ₪". כן נטען כי -

"סמוך לשעה 23:30, השוטרים שהיו במשמרת בניידת משטרתית ומילאו תפקידם כדין הבחינו ברכב הנאשמים אשר עורר את חשדם וסימנו לנאשמים לעצור בצד הדרך באמצעות סירנה, כריזה והבהוב אורות, אולם הנאשם 2 (היינו, כמאל סואעד. ע.ג.) הפריע לשוטרים במילוי תפקידם באופן שנמלט מהמקום בנסיעה במהירות גבוהה תוך שהוא נוהג בפראות, במהלך הנסיעה עלה על מעקה בטיחות ושבר אותו ובהמשך איבד שליטה על הרכב והתנגש בחומת אבן שמקיפה את בית פרטי (...). כך שגלגלי הרכב עלו על חומת האבן ואחד הגלגלים ניתק מעוצמת הפגיעה ועף לגינת הבית. כתוצאה מההתנגשות בחומת האבן נשברו חלקים מהחומה, נגרם נזק למעקה ולשער - גובה הנזק, לטענתם, 24,200 ₪. בנסיבות אלו נהג הנאשם 2 (היינו, כמאל סואעד. ע.ג.) ברכב באופן רשלני ונמהר שיש בו כדי לסכן חיי אדם או לגרום חבלה וכן נהג באופן שגרם נזק לרכוש - מעקה הבטיחות וחומת האבן".

עוד נטען בכתב האישום כי מיד עם התנגשות הרכב בחומה ניגשו השוטרים לעבר הרכב והודיעו למערערים על מעצרם. אולם המערערים הפריעו לשוטרים במילוי תפקידם בכך שהתנגדו למעצרם כשהם דוחפים את השוטרים ונאבקים בהם ומנסים להימלט מהמקום.

בכתב האישום נטען כי המעשים נעשו בצוותא וכי אין נפקא מינא אם כל המעשים בוצעו על ידי אחד או מקצתם על ידי אחר.

על שום כך הואשמו המערערים (ואחר כך הורשעו על פי הודאתם) בהוראות החיקוק שלהלן:

המערער ראפת סואעד -

הפרעת שוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - "החוק"); היזקים לקווי תשתית/המחובר אליהם, עבירה לפי סעיף 30 לחוק בזק 1982; נסיון לגניבת קו/מתקן תשתית/אמצעי בטיחות, עבירה לפי סעיף 384א(א)(1) לחוק + סעיף 25 לחוק.

המערער כמאל סואעד -

היזקים לקווי תשתית/עבירה לפי סעיף 30 לחוק הבזק - 1982; גניבת קו/מתקן תשתית/אמצעי בטיחות - עבירה לפי סעיף 384א(א)(1) לחוק; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק; נהיגה פוחזת של רכב, עבירה לפי סעיף 338(1) לחוק; נסיון לגניבת קו/מתקן תשתית/אמצעי בטיחות, עבירה לפי סעיף 384א(א)(1) לחוק + סעיף 25 לחוק; התנהגות שגרמה נזק לרכוש, עבירה לפי סעיף 21(ב)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

3. תסקיר שירות המבחן בעניינו של ראפת סואעד

קצין המבחן שהכין את התסקיר בעניינו של המערער ראפת סקר את רקעו של המערער ורקע משפחתו. עמד על מצבו המשפחתי ועל התנאים בהם גדלו המערער ואחיו. שירות המבחן התרשם כי המערער איננו אדם עם מאפייני אישיות עבריינים מושרשים ולהערכתו המניע שעמד מאחורי העבירה שנעברה על ידי המערער הינה רצונו לחפש פתרון מהיר למצוקה כלכלית בה הוא שרוי. לדברי קצין המבחן, הוא התרשם כי מעצרו של המערער והמחירים ששילם חידדו עבורו את חומרת התנהגותו והם נחווים על ידו כבעלי אלמנט, מרתיע מציב גבולות ומפחית מרמת הסיכון הקיימת אצלו להישנות התנהגויות דומות בעתיד.

קצין המבחן ציין כי המערער מסר לו כי הוא יתקשה להתחייב למסגרת טיפולית במסגרת שירות המבחן, אם כי בכוונתו לפנות לקבלת עזרה והכוונה למחלקת הרווחה בכפר מגוריו.

על שום כך גם שירות המבחן לא בא בהמלצה להעמדת המערער במבחן במסגרת השירות.

קצין המבחן סיכם את תסקירו באומרו כדלקמן:

"חרף חומרת העבירות המיוחסות לו, ומתוך הערכה כי לענישה במסגרת

מאסר בפועל השלכות קשות יותר עליו, נמליץ כחלופה לעונש מאסר לשקול להטיל עליו צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות.

להערכתנו יש בעונש כזה להוות עבורו עונש מציב גבולות ומפחית סיכון להישנות עבירות דומות. כן נמליץ על מע"ת ועל פיצוי לחברת בזק. לחילופין, במידה וכב' בית המשפט שוקל להטיל עליו עונש במסגרת מאסר בפועל, נמליץ לשקול את האפשרות שהמאסר יוטל לתקופה שניתן יהיה לבחון את התאמתו לריצוייה במסגרת עבודות השירות".

4. תסקיר שירות המבחן בעניינו של כמאל סואעד

קצינת המבחן כשהכינה את התסקיר בעניינו של המערער, עמדה על רקעו המשפחתי ועל תנאי העזובה והאווירה דלת האמצעים בהם גדלו המערער ומשפחתו. המערער לא למד בבית ספר ובעבר עבד בעבודות מזדמנות שונות.

קצינת המבחן ציינה כי לא התרשמה מקיומם של דפוסי התנהגות או חשיבה עבריינים מגובשים באישיותו של המערער.

בתסקיר נאמר כי המערער קיבל על עצמו אחריות חלקית לביצוע העבירות בהן הורשע והביע צער וחרטה על מעשיו.

קצינת המבחן ציינה בתסקירה שקיים פער בין התנהגותו של המערער כמפורט בכתב האישום שבעובדותיו הודה לבין תיאורו את אורח חייו ותפקודו כתקינים. עם זאת, ניכר כי לניהול ההליכים המשפטיים נגדו עד כה נשנה השפעה אפקטיבית בכיוון של הבנת חומרת המעשים וחידוד גבולות המותר והאסור.

קצינת המבחן סיכמה את תסקירה כדלקמן:

"לאור כל האמור לעיל ובמטרה לצמצם את הנזקים וההשלכות הקשות חשיפתו לאווירה הקשה והפוגעת במידה ויוטל עליו מאסר לריצוי בפועל, אנו ממליצים בפני כבודה להימנע משליחתו ריצוי מאסר. להערכתנו הטלת עונש מוחשי וחינוכי של שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב של 200 שעות יש בו כדי להוות עבורו עונש מרתיע, מציב גבולות ומפחית סיכון להישנות מעורבותו בעבירה דומה".

כן המליצה קצינת המבחן שהמערער יפצה את חברת בזק.

בא כוח המערער, עו"ד עלי אבו ריא, ציין כי המערער הוא רווק בן 23, נעדר עבר פלילי, המתגורר בצריף בבקעת בית נטופה. המערער ניהל אורח חיים תקין ונורמטיבי עד להסתבכותו בעבירות בהן הורשע. המערער הביע צער וחרטה על מעשיו והוא מכיר בחומרת המעשים והשלכותיהם הקשות והפוגעות. לטענתו, ההליכים המשפטיים שהתנהלו נגדו עד כה השפיעו עליו באופן אפקטיבי בכיוון של הבנת חומרת המעשים וחידוד גבולות המותר והאסור.

בא כוח המערער טען כי העונשים שהוטלו על המערער הינם חמורים ולא סבירים. העונשים שהוטלו על המערער אינם מתייחסים לנסיבות הספציפיות של המקרה ואינם מתייחסים לנסיבותיו הקשות שפורטו בהרחבה בתסקיר שירות המבחן.

לטענת הסנגור, העונשים שהוטלו על המערער לא שיקללו את הנסיבות המקלות העומדות לזכותו, לרבות עברו הנקי, הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, נסיבותיו האישיות הקשות כמפורט בתסקיר, תסקיר המבחן החיובי וההמלצות שבו, העובדה שהיה במעצר מאחורי סורג ובריה לתקופה של 2 וחצי חודשים ולאחר מכן במעצר בית מלא לתקופה של 11 חודשים מבלי יכולת לעבוד או לצאת מהצריף בו הוא מתגורר עם משפחתו.

בין יתר הנסיבות שלא נשקלו כראוי על ידי בית המשפט קמא, לטענת הסנגור -

"העובדה שכתב האישום תוקן בשנית ולא בכדי הוספה המילה "לטענתם" בסעיפים 5 + 7 לכתב האישום, וזאת בכוונה ברורה, כי הנזק אינו מוסכם ואינו מוכח, וקיימת חובה להוכיחו (...)"

הסנגור הלין על גובה הפיצויים שבהם חויב המערער. לטענתו, סכום הנזק הנטען על ידי חברת בזק עמד על סך של 200 אלף ₪. ובית המשפט, בגזר דינו, חילק את סכום הנזק בין שני הנאשמים/המערערים שווה בשווה. ואולם, כתב האישום תוקן על ידי הוספת המילה "לטענתם" לפני גובה הסכום הנטען על ידי חברת בזק ולשיטתו "(...) הדבר מוכיח את גמירות דעתם של הצדדים ואת כוונתם כי גובה הנזק הינו במחלוקת ולא מוסכם וכי המערער לא הודה בסכום הנזק במסגרת הסדר הטיעון. בית המשפט קמא טעה עת שציין בגזר דינו כי עלות הנזק לחברת בזק עומד על 200,000 ₪ "ובכך הודו הנאשמים". הנאשמים הודו בחלק מעובדות האירוע אך בנזק אין הודאה ובמיוחד עת שצויינה המילה לטענתם בכתב האישום, קרי הנזק לא מוכח, ועל כן בית משפט קמא אינו מוסמך לקבוע מסמרות לגבי הנזק שנגרם ובאם תחפוץ חברת בזק תגיש תביעה אזרחית נגרת ועל כן יש לבטל את החיוב בגובה הנזק בגזר הדין שניתן".

עוד טען הסנגור כי חלקו של המערער בביצוע העבירה היה מזערי "(...) והיה על בית המשפט

להחיל עליו אך ורק עונש המתאים לעבירת הסיוע וזאת בשל תפקידו השולי והלא דומיננטי".

הסניגור הלין גם על כך שבית משפט קמא חייב את המערער לשלם את הפיצוי האמור לעיל החל ב- 30.6.2014, כאשר המערער עדיין יהיה בתקופת המאסר ועל כן לא יהיה ביכולתו לעמוד בתשלום כל פיצוי אפילו המינימאלי ביותר.

הסנגור טען כי מתחם הענישה שנקבע על ידי בית משפט קמא הינו מתחם ענישה מחמיר מאוד וכי קביעת עונשו של המערער היתה שגויה ולא צודקת, הואיל ובית המשפט קמא לא שיקלל נכונה את הנסיבות המקלות והעובדות המקלות העומדות לזכותו.

הסניגור טען כי היה זה נכון וצודק לאמץ את המלצות שירות המבחן אשר הדגיש ששליחתו של המערער למאסר מאחורי סורג ובריאח תפגע בו באופן משמעותי וכי על שום כך יהיה נכון וצודק להטיל על המערער עבודות שירות ו/או של"צ בהיקף נרחב בפיקוח שירות המבחן.

לטענת הסנגור, בית המשפט קמא סטה סטייה קיצונית מרמת הענישה המקובלת והראויה בנסיבות ביצוע העבירה.

על שום כך ביקש הסנגור לבטל את גזר דינו של בית משפט קמא ולאמץ את המלצות שירות המבחן. לחילופין, ביקש המערער לקבל את הערעור כך שעונש המאסר יועמד על לא יותר מ- 6 חודשים כדי המערער יוכל לרצות עונש זה בעבודות שירות.

6. טענות המערער כמאל סואעד

סנגורו של המערער, עו"ד פארס ג'ראסי, אימץ את טענות בא כוח המערער ראפת סואעד.

הסנגור טען כי העונש הכבד שהוטל על המערער אינו תואם את העובדה שמדובר באדם ללא הרשעות קודמות שהודה בעובדות כתב האישום המתוקן בשנית בהזדמנות הראשונה וחסך מזמנו של בית המשפט. המערער הביע חרטה על מעשיו ושיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן. לדבריו, שירות המבחן ציין בתסקירו כי שליחת המערער למאסר מאחורי סורג ובריאח לא תביא תועלת לציבור אלא תפגע באופן התקדמותו של המערער ובדפוס חשיבתו ולכן המליץ על עונש שיקומי.

הסנגור הצביע על בעיות אישיות הקשורות לכך שלמערער ולרעייתו אין ילדים וטען כי לאור נסיבותיו המיוחדות של המערער, יש מקום להקל עימו ולהפחית מתקופת המאסר שהוטלה עליו.

בהתייחסו לפיצוי שבו חויב המערער, חזר גם עו"ד ג'ראסי על כך שבכתב האישום המתוקן הוספה המילה "**לטענתם**" דבר המוכיח, לטענתו, כי על התביעה היה להוכיח את גובה הנזק שנגרם לבזק.

לדבריו, "לנו אין גישה להיכנס למתקנים של בזק ולערך חוות דעת. בזק היתה צריכה להתייצב בבית המשפט ולהוכיח את הנזק".

על שום כך בקש הסנגור לקצר את תקופת המאסר ולהפחית מהפיצוי שהוטל על ידי בית משפט קמא. הסנגור הדגיש כי בזק לא ראתה לנכון להתייצב לדיון בערעור ולדבריו יש לראות את שתיקתה כהסכמה להפחתת הפיצוי.

7. טענות המשיבה

באת כח המשיבה, עו"ד גב' שרון אייל, ביקשה לדחות את שני הערעורים.

באת כח המשיבה טענה כי מדובר בעבירות חמורות שביצעו המערערים כשבאו בשעת לילה עם טנדר לאחר תכנון מוקדם וחתכו כבלי תשתית של חברת בזק באורך של 123 מטר כאשר המטרה היתה לגנוב את הכבלים. הם ניסו לחתוך חתיכות נוספות אך הופרעו על ידי השוטרים. ובמהלך בריחתם, נהג המערער כמאל סואעד בפראות והתנגש בחומת אבן של בית פרטי וגרם נזק רציני לחומת האבן שהתמוטטה. מדובר בחומת אבן בביתו של ליאוניד גרמן שהתייצב לדיון בערעור.

באת כח המשיבה טענה כי בית המשפט קמא הבהיר שהחומרה בעבירות שביצעו המערערים היא בכך שמדובר בחבלה בנכסי ציבור לאחר תכנון ובעזות מצח, ללא רתיעה והכל כשבצע כסף מניע אותם.

לדברי באת כח המשיבה הפסיקה קובעת כי יש להחמיר בעונשם של עוברי עבירות שכאלה.

עוד הדגישה באת כח המשיבה כי המערער כמאל סואעד נענש גם בגין העבירה הקשורה בהתנהגות שגרמה נזק לרכוש.

באת כח המשיבה טענה כי העונשים שהוטלו על המערערים הם עונשים סבירים. "לא רק עבירות של גניבת המתכות אלא גם הפגיעה בגדר מגורים תוך נהיגה פרועה וסיכון חיי אדם". לטענתה, העונשים שהוטלו על המערערים הם עונשים הולמים.

בהתייחסה לנושא גובה הפיצוי בו חוייבו המערערים טענה באת כח המשיבה כי בכתב האישום המתוקן נרשם הסכום ₪ 200,000 והמערערים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן. לכן בצדק פסק בית המשפט קמא את הסכום שפסק. אם סברו המערערים שגובה הנזק הוא אחר מכפי שנטען בכתב האישום "היו יכולים להגיע להסכמה שבכתב האישום ירשם סכום אחר או להביא ראיות בעניין כדי לחקור את העדים של בזק".

8. **טענות מר ליאוניד גרמן**

מר לאוניד גרמן, שחומת ביתו נפגעה בגין נהיגתו של המערער כמאל, טען כי סכום הפיצוי שנפסק לזכותו "(...) הוגן מאוד בהתחשב בנזק עצמו ובדברים הנלווים, חרדות של הילדים שנשארו ללא גדר וזה קרוב לכביש".

9. **דין**

א. בית המשפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם לעבירה של גניבת קווי תשתיות וגרימת נזקים לקו תשתית המחובר אליהם נע בין 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל - 30 חודשי מאסר בפועל.

סבורני כי לאור חומרת העבירה והנזק הנגרם בעטייה; לאור הקלות הרבה שבה ניתן לבצע את העבירה והסיכון המועט לעבריין בביצועה בשל כך שמדובר בתשתית ציבורית נגישה וזמינה לכל ושאינה מוגנת על ידי שומרים; לאור העובדה שהנזק שנגרם לתשתיות עולה עשרות מונים על שוויה של המתכת הנגנבת; הרי שמתחם העונש ההולם שנקבע על ידי בית משפט קמא אכן תואם אתחומרת העבירה ואת הנזק הנגרם בעטייה.

יפים לכאן דברי כב' השופט אדמונד לוי ברע"פ 3372/08 **גיא אמסלם נגד מדינת ישראל (החלטה מיום 16.4.2008, פורסמה ב"נבו")** שם כתב לאמור:

"(...) עבירות של גניבת מתכת, שהפכו תופעה נפוצה במקומותינו בשנים האחרונות, נושאות עימן מימד של חומרה יתרה. החבלה בנכסי ציבור, המתאפיינת בהעדר כל רסן מצידם של גנבים המצפים לרווח קל, מסבה נזק כלכלי, בטיחותי ותרבותי ששיעורו ניכר ומועצם לא אחת בשל הנטייה להרוס את הנכס שנגנב עד כי לא ניתן עוד להשיבו למצבו המקורי, אפילו אם נתפס (...). בתי המשפט מחויבים להילחם בתופעה קשה זו (...)".

ב. עיון בגזר דינו של בית משפט קמא מלמד כי בית המשפט היה מודע היטב להמלצות שירות המבחן בעניינם של שני המערערים. ואולם, בית המשפט הזכיר כי ראייתו של שירות המבחן צרה יותר מזו של בית המשפט שכן הוא מרוכז בנאשם עצמו. בית המשפט ציין שכבר נאמר לא אחת כי תסקירי שירות המבחן הינם בבחינת כלי עזר בידי בית המשפט אך האמור בהם אינו מחייב את בית המשפט ומתן גזר הדין הינו מלאכתו של בית המשפט בלבד, על כל האחריות הנובעת מכך.

גם בעניין זה צדק בית המשפט קמא. כמובן שבית המשפט לא היה חייב לאמץ את המלצות שירות המבחן. אכן, מטבע הדברים שירות המבחן מרוכז בעניינו של הנאשם הספציפי שלגביו הוא מכין את התסקיר בעוד שבית המשפט מופקד על הראייה הכוללת הן של האינטרס הציבורי והן של האינטרס האישי הספציפי של הנאשם העומד לפניו. תפקידו של בית המשפט הוא לאזן בין המלצת שירות המבחן לבין שיקולים אחרים העומדים בבסיס רציונאל הענישה הפלילית: ע"פ 405/06 **מדינת ישראל נ' אחמד חליחל ואח' (פסק דין מיום 8.5.2006, פורסם ב"נבו")**.

על שום כך, ולאור מכלול נסיבות העניין, צדק בית משפט קמא בכך שלא קיבל את המלצת שירות המבחן.

ג. אין בידי לקבל את טענות הסניגורים על כך ששומה היה על התביעה להגיש לבית המשפט ראיות בעניין גובה הנזק שנגרם לבזק. המערערים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן בשנית, שם נאמר בסעיף 5 לכתב האישום -

"עלות הנזק לחברת בזק לטענתם (חומרים + עלויות תיקון) כ- 200,000 ₪".

אין בכך שהוספה לכתב האישום המילה "**לטענתם**" כדי לגרוע מן העובדה שכתב האישום נקב בסכום **מוערך** של נזק שגובהו 200,000 ₪.

לפיכך, רשאי היה בית המשפט לצאת מתוך הנחה שגובה הנזק הוא כ- 200,000 ₪.

זאת ועוד: גם אילו לא נקבה התביעה בכתב האישום בסכום הנזק שנגרם לבזק, רשאי היה בית המשפט קמא לפסוק לנפגעי העבירה פיצויים על פי שיקול דעתו. בענייננו, היה בידי בית המשפט קמא כלי עזר להפעלת שיקול דעתו, כלי עזר שהתבטא בכך שנרשם בכתב האישום הסכום המוערך של הנזק שנגרם לבזק.

על שום כך אין כל ממש בטענות הסניגורים על כך שהיה צורך להביא ראיות להוכיח את הנזק שנגרם בטרם יפסוק בית המשפט את הסכום שפסק.

אכן, סכום הפיצוי שנפסק הוא סכום נכבד. ואולם, הסכום האמור הולם את גובה הנזק המוערך ואת חומרת העבירה שבוצעה על ידי המערערים ועל כן אין הצדקה להתערב בקביעתו של בית המשפט בהקשר זה.

עם זאת, נראה לי נכון יהיה להתערב בעניין אחד הקשור לפיצוי שנפסק וכוונתי היא למועד שממנו צריכים המערערים להתחיל בתשלום הפיצוי, בהתחשב בעובדה שנגזר עליהם עונש מאסר.

ד. בית המשפט קמא לקח במסגרת שיקוליו את הודיית המערערים בעבירות שיוחסו להם, את לקיחת האחריות ואת החיסכון בזמן השיפוט, את עברם הנקי ואת נסיבותיהם האישיות כמפורט בתסקירים. כך גם לקח בית המשפט בחשבון את השפעת עונש המאסר על המערערים ובני משפחותיהם, מאחר ומדובר במאסר ראשון של המערערים.

הלכה פסוקה היא כי בית משפט של ערעור אינו נוהג להתערב בחומרת העונש שנקבע על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בלבד שבהם מתגלה סטייה ברורה ממדיניות הענישה הראויה: ע"פ 8280/11 מוחמד בכר נגד מדינת ישראל (פסק דין מיום 24.4.2012, פורסם ב"נבו"); ע"פ 1929/12 מדינת ישראל נ' סעיד מחאמיד (פסק דין מיום 24.4.2012 פורסם ב"נבו").

העונשים שנגזרו על ידי בית המשפט קמא על המערערים הינם עונשים סבירים וראויים בנסיבות העניין ולכן אין כל הצדקה להתערב בהם. מה גם שלגבי המערער כמאל סואעד, מדובר באדם שעבר גם עבירות של נהיגה פוחזת ונהיגה שגרמה נזק לרכוש.

10. אחרית דבר

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, אציע לחבריי לדחות את כל הערעורים, לדחות את הערעורים לגופם ועם זאת להורות כי תשלום הפיצוי על ידי המערער ראפת סואעד יתחיל ביום 1.12.2014 ותשלום הפיצוי על ידי כמאל סואעד לבזק וללאוניד גרמן יתחיל ביום 1.4.2015. מספר התשלומים שנקבע על ידי בית משפט קמא ושיעורם ישארו על כנם.

**עודד גרשון, שופט
[אב"ד]**

השופט אברהם אליקים:

אני מסכים.

אברהם אליקים, שופט

השופטת תמר שרון נתנאל:

אני מסכימה.

תמר שרון-נתנאל, שופטת

אשר על כן הוחלט, פה אחד, לדחות את שני הערעורים. עם זאת אנו מורים כי תשלום הפיצוי על ידי המערער ראפת סואעד לבזק יתחיל ביום 1.12.2014 ותשלום הפיצוי על ידי כמאל סואעד לבזק וללאוניד גרמן יתחיל ביום 1.4.2015. מספר התשלומים שנקבע על ידי בית משפט קמא ושיעורם ישארו על כנם.

המזכירות תשלח העתק מפסק דין זה לבית המעצר קישון, לידיעתו.

ניתן היום, כ"ד ניסן תשע"ד, 24 אפריל 2014, במעמד הצדדים.

תמר שרון נתנאל,
שופטת

אברהם אליקים, שופט

עודד גרשון, שופט
[אב"ד]